

Mit kíván a magyar író?

Mindenekelőtt szövetséget, aztán a közpénzemet. De végyük sorjában.

A történet röviden: D. Kornél, az *Éj-jeli Menedék* hivatalos írója, a Magyar Írószövetség tagja, a Tilos Rádió előtti uszuláson azt találja mondani, hogy „a magyarság erkölcsi holokausztja ellen”, valamint „a kereszténység kiirtása ellen protestálunk”, amit, na, kik vezényelnek? Hát a „jól körülírható kemény maghoz” tartozó „álpróféták, álruhában, álorcában – csak a szakálluk valódi”. Világos üzenet. Ám a magyar írók közül csak egy, a zseniális P. N. Lajos állt fel azzal, hogy otthagyja azt a szervezetet, amelynek D. Kornél is tagja; ám huszonötön nyílt levelet írtak a szervezet elnöké-

nek, határolódna el az elhangzottaktól, valamint D. Kornél „hol nyílt, hol kódolt” antiszemizmusától, enélkül ugyanis „az Írószövetség végképp elveszíti 1956-ban megszerzett és 1986-ban visszaszerzett erkölcsi hitelét”. A cél tehát a kb. ezer tagot számláló Magyar Írószövetség „erkölcsi hitelének” helyreállítása, ami a Kádár-korszakban amúgy is helyreállt ezek szerint.

Holott elég lett volna kérni, hogy az Írószövetség egyszerűen forwardolja D. Kornélt, a magyar irodalom Tubica Cézárját a Monty Python Baráti Körbe az ilyen mondatokért: „...a vasfüggöny lebontásával megszerzett reputációkat nem tudtuk olyan erkölcsi tőkére váltani, amely más minőségben határozhatta volna meg besorolásunkat Európába”, valamint „...itt már a megszületés sem bizonyos, már az anyaölből előlve az utódlás, az abortuszok miatt a népünk már eleve keresztre feszítve”. Igyekeztem kiemelni D. Kornélt a kontextusból, de nem volt neki.

A magyar író valamiért nagyon ragaszkodik a Magyar Írószövetséghez. Am itt van pl. K. Mihály, a fenti huszonöt (alá)író egyike, aki egyrészt elhatárolódást vár, a szövetség reputációját védendő, másrészt így nyilatkozik a *Népszavának*:

„Azt sem tudom, tag vagyok-e: ez tökéletesen jellemzi a szövetség állapotát és helyzetét.” Holott ez kizárólag K. Mihály állapotát jellemzi, aki nem tudja, tagja-e egy olyan szervezetnek, amelyre saját szavaival „életem eddigi felében soha semmiben nem számíthatam, ezért a továbbiakban nem is vagyok rájuk kíváncsi”. Remek. Ilyen esetekre találták ki a kilépést, amint arra P. N. Lajos rá is jött. G. Gábor exminiszter-író csak „mérlegel” (mit?), mégpedig „csaknem ötvenévi tagság után”, K. Márton írószövetségi elnök pedig közli,

ők „nem kívánják tagjaikkal szemben a gondolat- és véleményrendőrség szerepét betölteni”. A szerző tehát K. Márton, nem Ionesco.

Ha az ember a Google internetes keresőbe beadja azt, hogy „írószövetség”, első helyen egy olyan dokumentum jön

ki, ami így kezdődik: „Az 1993-as Finnugor Írótalálkozó óta szövetségünk életében több változás történt.” Ez nyilván így is van, pl. több titkárnő- és presszógépcseréről is hallottunk, ám az írók szervezetéről többet megtudhatunk E. István rendszerkritikus író néhány évvel ezelőtti *MaNcs*-cikkéből: „Az írószövetségek a szovjet hatalmi övezetben kettős célt szolgáltak. Egyrészt a

~*~

*Az Írószövetség
ugyanis,
akárcsak
a „civil szféra”
jó része,
nemcsak
a pártállamban
a hatalom
partnere.*

~*~

pártállamnak lekötelezett írók és írófunkcionáriusok segítségével biztosították az irodalom pártirányítását. (...) Az Írószövetség másik feladata az volt, hogy fenntartsa az irodalom egységének fikcióját.” Mára az Írószövetség maga is fikcióvá vált, „a fenntartásunkra elnyert támogatás nagy része a rezsi-re megy el”. De mivégre a fenntartás? Tessék remekműveket alkotni, eladni és valahogy megélni, nem pedig a közpénzemért kuncsorogni, alanyi jogon, nyilván.

Az Írószövetség ugyanis, akárcsak a „civil szféra” jó része, nemcsak a pártállamban a hatalom partnere. Ahogy a filmes lobbis nemrég keresztülvitt egy ünnepelt „filmtörvényt”, ahogy a rockzenészek tavaly követelték, hogy nekik is járjon állami támogatás, úgy most az írók nyomolnak rá a közpénzekre, egy, az „irodalom állami finanszírozásának újrászabályozásáról” szóló „szépirodalmi törvény” elfogadtatása útján. A filmesekhez és a rockzenészekhez hasonlóan az írók is rendszeresen telesírják a médiát azzal, hogy milyen rosszul élnek, miközben nem hallottunk arról, hogy lobbiképtelen csoportok „takarítónőtörvény”, „pedagógustörvény” vagy „BKV-ellenőrtörvény” elfogadásáról tárgyalnának a miniszterükkel. Ez utóbbi társadalmi csoportok nem közlik megfellebbezhetetlen moralitással, hogy „a kormánynak elemi kötelessége, hogy megfelelő anyagi és egyéb feltételeket biztosítson” nekik – ezt a Magyar Írószövetség közölte.

Az Országgyűlési Biztosok Hivatala le akarja védetni az „ombudsman” szót – javaslom, védessük le az „író” szót az illetéktelen lenyúlások elől. Magyar író az, akit a művei alapján arra hitelesítünk. Kérjük, ne etessék kézből.

SERES LÁSZLÓ